

عنوان مقاله:

روش شناسی عمومی نظریه پردازی

محل انتشار:

فصلنامه روش شناسی علوم انسانی، دوره 15، شماره 58 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

حسن دانایی فرد

خلاصه مقاله:

چکیده نظریه های متعددی در باب چگونگی نظریه پردازی ارایه شده اند. روش شناسی دوبین اولین روش شناسی منسجم در این حوزه محسوب می شود. نظریه پردازی به عنوان تخیل نظام مند اثر کارل وایک، روش عمومی نظریه پردازی لین هام، چرخه ی نظریه پردازی کارلایل و کریستنسن و مدل نظریه پردازی ون دی ون از جمله ی آثار دیگر در حوزه ی نظریه پردازی هستند. عشق به روش در این روش شناسی ها، جدای از نظریه ی کارل وایک، نظریه پردازی را در چنبره ی محدودیت های سخت اثبات پژوهشی قرار داده است. ترس از تولید نظریه، در رشته ی مدیریت، حاصل این محدودیت هاست. چگونه می توان با رعایت دغدغه های روش شناسانه در این حوزه اظهار نظر کرد؟ مولف با نقد روش شناسی های موجود در زمینه ی نظریه پردازی، نوعی روش شناسی عمومی نظریه پردازی ارایه داده است که مدعی است می تواند جسارت نظریه پردازی را در افراد ارتقا دهد. این روش شناسی از برخی عناصر روش شناسی های قبلی استفاده کرده؛ اما کلیتی متفاوت از آنها ارایه می دهد. پس از ارایه ی چارچوب روش شناسی، نمونه هایی از نظریه و گونه شناسی های تدوینی بر اساس این روش شناسی مطرح خواهد شد.

کلمات کلیدی:

واژه های کلیدی: تئوری پردازی، نابهنجاری علمی، تخیل نظام مند، تئوری غیر منتظره، تئوری غنی، ابطال پذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1404724>

